

فیدل کاسترو قهرمان بورژواری بود!

صدای انترناسیونالیستی

E-mail: internationalist.voice@gmail.com

Homepage: www.internationalist.tk

فیدل کاسترو رهبر کوبا در سن ۹۰ سالگی و بتاريخ ۲۵ نوامبر ۲۰۱۶ در گذشت. مرگ کاسترو با عناوینی چون، مرگ رهبر انقلاب کمونیستی کوبا، مرگ رهبر دولت کمونیستی کوبا و غیره همراه بود. جناح چپ سرمایه با ستایش شخصیت "افسانه ای" فرمانده انقلاب، به خدمات او در گسترش سوسیالیسم در کوبا، مبارزات ضد امپریالیستی کاسترو و تلاش انترناسیونالیستی کاسترو در راستای تحقق سوسیالیسم پرداخت. حتی گرایشات کلام رادیکال چپ سرمایه که تا دیروز منتقد کاسترو بودند، به خدمات و ایده های فرمانده انقلاب کوبا ارج نهادند. مواضع ضد امپریالیستی و بخصوص ضد آمریکائی فرمانده و مقاومت تزلزل ناپذیر فرمانده ستایش شد و اینکه سیا بیش از ۶۰۰ بار سعی کرده فرمانده را از بین ببرد. در مقابل همه این عوام فریبی ها، سوالی که مطرح می شود این است، آیا در کوبا انقلاب کمونیستی بوقوع پیوست؟ آیا کوبا سوسیالیستی بود؟ آیا فرمانده یک انقلابی بود؟

فیدل کاسترو در سال ۱۹۵۳ اقدام به سرنگونی رژیم باتیستا کرد اما با شکست مواجه شد و زندانی شد. او پس از آزادی از زندان به مکزیك رفت و در آنجا گروه چریکی را سازماندهی کرد. مواضع این گروه چریکی بسیار ناهمگون و متناقض بود. اعضای گروه خودشان را از طریق قایق به کوبا رساندند و مبارزه چریکی را سازماندهی کردند. آمریکا با رژیم باتیستا اختلاف پیدا کرده بود و رژیم باتیستا را به خاطر فساد تحریم تسلیحاتی کرده بود. چریکها از سوئی از حمایت بخشی از دهقانان برخوردار بودند و از سوی دیگر از کمک غیر مستقیم آمریکا، بخاطر تحریم تسلیحاتی که آمریکا به رژیم باتیستا اعمال کرده بود. سر انجام چریکها در دوم ژانویه ۱۹۵۹ وارد هوانا شدند و با فرار باتیستا رژیم جدید، رژیم فرمانده سر کار آمد.

کاسترو در ابتدا تاکید میکرد که او بدنبال کمونیسم یا مارکسیسم نیست بلکه بدنبال دموکراسی و عدالت اجتماعی است. آمریکا جزو اولین دولت هائی بود که فوراً دولت جدید را به رسمیت شناخت. سه ماه پس از روی کار آمدن دولت جدید کاسترو به آمریکا رفت و با نیکسون در کاخ سفید دیدار کرد. اما مدتی بعد از روی کار آمدن رژیم کاسترو، آمریکا با رژیم کاسترو اختلاف پیدا کرد. بتدریج روابط با آمریکا خراب شد و سرانجام دو سال بعد از روی کار آمدن رژیم جدید روابط آمریکا با کوبا قطع گردید. این مسئله کوبا را به بلوک شرق و در راس آن شوروی نزدیک کرد و در روند خود کوبا و کاسترو را به یکی از بازیگران جنگ سرد تبدیل کرد.

پس از روی کار آمدن رژیم جدید، حزب کمونیست قدیم به جنبش ۲۶ ژوئیه (جنبش کاسترو) پیوست که در روند خود حزب متحد انقلاب سوسیالیستی کوبا را تشکیل دادند. سرانجام در سال ۱۹۶۵ یعنی شش سال بعد از روی کار آمدن رژیم جدید حزب متحد به حزب کمونیست کوبا دگر دیسی کرد که از آن مدت دیکتاتوری حزبی سرمایه داری دولتی را اعمال کرده است.

برخلاف عوام فریبی های گرایشات راست و چپ سرمایه، در کوبا انقلاب اجتماعی رخ نداد بلکه تغییر رژیم نه از طریق پارلمان، سنت رایج در سرمایه داری متروپل بلکه از طریق شورش چریکها رویه مناسب در سرمایه داری پیرامونی انجام گرفت. با تغییر رژیم نظام سرمایه داری و بردگی مزدی همچنان تداوم یافته است و علیرغم ژست های ضد امپریالیستی، کوبا یک کشور امپریالیستی بوده است. در سال ۱۹۵۹ هنوز پرولتاریا نتوانسته بود کمر خود را از شکست موج

انقلاب جهانی راست کند، پرولتاریا هنوز در اوج دوران سیاه ضد انقلاب بسر می برد. در چنین شرایطی امکان تحقق انقلاب کمونیستی ممکن نیست.

جنگ چریکی با سنت مبارزاتی پرولتاریا بیگانه است. در مبارزه طبقاتی، پرولتاریا مبارزه خود را از طریق کمیته های محل کار و بخصوص از طریق مجامع عمومی که اهداف و متدهای مبارزه را تعریف می کند پیش می برد. در سنت مجامع عمومی نمایندگان هر زمان قابل عزل و نصب هستند و هدایت شدن توسط ستاد ارتش (ستاد چریکها) با سنت مبارزاتی پرولتاریا بیگانه است. در مبارزه طبقاتی، پرولتاریا پیشقراول خود یعنی سازمان انقلابی متشکل از اقلیت انقلابی را بوجود می آورد تا در شرایط مناسب حزب انترناسیونالیست را بوجود آورد که بدون آن امکان پیروزی انقلاب کمونیستی ممکن نیست. در مبارزه طبقاتی پرولتاریا، تمامی ابعاد مبارزه از جمله خشونت طبقاتی، آگاهانه و جمعی است. جنگهای آزادیبخش و جنگهای چریکی بعنوان گردان پیاده نظام در سیاست خارجی امپریالیستی هستند و اگر هم خود به قدرت برسند، ناچارا به قدرت امپریالیستی تبدیل خواهند شد.

مرگ کاسترو و بهانه ای شد تا بار دیگر کمپین ضد کمونیستی توسط ایدئولوگهای بورژوازی علیه سوسیالیسم و کمونیزم براه انداخته شود. بار دیگر کمپین به لجن کشیدن کمونیسم براه افتاد. بار دیگر کوبا سوسیالیستی اعلام شد و سوسیالیسم با بربریت سرمایه داری تعریف شد. به بردگان مزدی، اعلام شد هر گونه تلاش در راستای جامعه بی طبقه کمونیستی به دیکتاتوری، فلاکت، فقر تعمیم یافته و ... منتهی خواهد شد و تلاش بی مفهوم است.

در مقابل کمپین کثیف ایدئولوگهای راست و چپ سرمایه، باید با صدای رسا اعلام کرد کاسترو و کوبا ربطی به مبارزه طبقاتی پرولتاریا و سوسیالیسم ندارد، باید به دفاع از ارزشهای کمونیستی برخاست. سوسیالیسم نه از طریق جنگ چریکی بلکه از طریق مبارزه انترناسیونالیستی طبقه کارگر بعنوان یک طبقه اجتماعی و با به چالش کشیدن سرمایه داری و از طریق انقلاب کمونیستی در سطح جهانی ممکن است. با مرگ کاسترو، بورژوازی یکی از قهرمانان خود را از دست داد، اما در جبهه نبرد طبقاتی پرولتاریا آرمان جامعه کمونیستی یک حقانیت تحقق پذیر است.

صدای انترناسیونالیستی

۱۲ آذر ۱۳۹۵